

XVI

Ik geloof dat ik ergens ben

Er zijn al takjes kaal. Ze reiken dun omhoog. Daarbinnen is het een gele massa. Vlaag wind. De gele bladeren bewegen. Ik zie ze ritselen. Ik hoor geen geritsel. Tussen de boom en mijn oren is een raam van glas.

Niet alles is geel. En niet alles beweegt even hard. Het meest bewegen de buitenste bladeren. Vallen ze het eerst? Vandaar gele boom met kale reikende takjes?

Dat 'reiken' maak ik er trouwens maar van. Elk takje wil in het licht. Of nee. Boom bepaalt. De boom wil vorstelijk in zon baden. Hij doet de takken uit zich gaan: kaarsrecht de lucht in, wijduit de lucht in. Gebogen. Gedraaid. Boom groeit naar de zon.

Hij is net weg. Ik zit hier maar wat.

Om op dat geel terug te komen: niet alles is geel. Indruk: geel. Preciezer: groene bladeren, gele vlekken op groen. Verdord bruin. En verdorde bruine met geel hart.

Donkere wolken trekken over. Dus ook daarboven waait het. Suizende wind door lucht? Ik hoor

niets. Tussen de lucht en mijn oren is een raam van glas.

Vannacht. Een bed. Beter gezegd: een matras. Schone lakens. Dekbed. Kussens. En raam dicht. En muren wit. Enkele tekening aan haakje. Kaars.

Grijze wolken trekken blauwe opening met zich mee. Of nee, grijze uiteengedreven wolken geven zicht op hemel daarachter. Er is dus een hemel en er is een hemel. En het blauw, is dat het einde? Of is er nog iets achter het blauw? Of is het blauw datgene wat eindeloos is? Het is alweer weg.

Een motor vertrekt, stoot ronkend geluid uit. Flats aan weerszijden begrenzen, geronk ketst tussen muren en ramen omhoog.

Boom. Bladachterkanten. Dikke nerven van bladeren aan achterkant. Geraamte van blad. Bladeren allemaal naar één richting door de wind. Stokkerig heen en weer geschud van takjes die kaal staan. Hoe beweeglijk blad. Massa geel en bruin en groen. Beweegt temidden van stokstijve uiteinden van takjes.

Kraai heeft wind in de rug. Zeilt razendsnel uit het zicht.

Kom, zeggen zijn ogen. Wij zijn open. Kom ook open. Achter dichte ogen voel ik de zijne wachten. Ik haal de oogleden omhoog. Leg ze ineem gerimpeld boven mijn blote ogen. Deze zien zijn pupillen temidden van zo wit. Ze zien zijn ogen zo eenvoudig in zijn gezicht.

Hebben mijn ogen ook zoveel wit? Wat zagen zijn ogen eigenlijk vannacht? Ik weet niet wat ze zagen. Ik zou niet weten of ik zoveel wit heb. Of is het minder opvallend wit?

Regengordijn trekt aan mijn raam voorbij. Nee. Toch niet. Grijze atmosfeer. Het regent in de verte. In de andere hoek van het raam is het nog helder blauw.

Is de regen al hier? Nee. Ik moet wel heel goed turen om het te kunnen onderscheiden.

Zie ik een grijs bewegend gordijn? Nee. De wolken hierboven houden zichzelf bijeen. Kraaien wapperen met hun vleugels. Vanaf mijn raam vandaan. Hun achterkanten. Op- en neergaande vleugels. Of is er nú regen? Dikke loodzware wolken drijven. Nee. Nog geen regen.

Zon. Plotsklaps. Vreemd licht onder dicht grijs. Vreemde wereld van lucht. Kraaien massief zwart op ranke antennes. Staan. Kopjes in wind. Licht van zon valt onder de wolken langs. Valt op boom. Boom van goud. Zachtjes bewegende bladeren. Heel heel lichtjes. Stijfjes lichtjes, zo verdorrend blad. Niet dat ik geritsel hoor. Tussen de boom en mijn oren is glas.

In lichaamsknikken huist meer warmte dan in gladde lichaamsdelen. Knik bewaart. Behoudt. Slaat op. Mijn hoofd vannacht daar in die holte, gevormd door zijn romp en zijn benen.

Schaam haar. Mijn mond voert vocht aan. Blijft aanvoeren, lippen raken huid waarin schaamhaar is geplant. Diepste knik is waar romp overgaat in benen, waar geslacht ontspringt. Geen haar meer ineens. Mijn mond verkent. Warme oven van huid. Dun vel. Klein gebied. In diepste plooi van been en romp reikt tong. In ontspring-gebied van geslacht reikt tong. Geslacht naar voren, balzak naar voren. Wat daarachter is. Verken. Hoe warm. Hoe geur. Hoe vel. Hoe dun. Hoe zweem van geur van anusingang. Hoe niemandsland.

Terug in gebied van schaamhaar. Zacht bed waarop geslacht ligt. Geslacht glad. Dun vel. Huid. Maar eerst haren uit mijn mond halen. Schaamhaar van hem. Rondom hangende haren van mijzelf. Strijk weg. Maak lippen vrij. Lege mond vol vocht tegen zijn geslacht. Warme lippen. Proef. Langs. Rond langs. Rond om.

Zijn hoofd op hetzelfde moment in de holte van mijn romp en mijn benen. Zijn mond tot binnen mijn vagina. Bovenlip met haartjesbegin tegen binnenwand vagina. Tong reikt.

Ja. Nu regent het. Zeilende wolken ontledigen. Boom vrijwel bladstil. Gele massa waaruit takjes steken. Naar alle zijden en naar omhoog.

Droog. Zeilende wolken en blauwe plekken en helder geel blad in doorgebroken zon. Niet dat ik de zon zelf zie. Ik zie zijn uitwerking. Goudgekleurde esdoorn tegen donkergrijze lucht. Wat een vreemd licht. Zondagmiddag. Dichtslaande deuren van auto.

Dunste omhoog reikende takuiteinden en dan massa geel en dan afgesneden boom. Raam houdt op. Stenen muur begint.

En hoe we liggen te slapen daarna. Om-gedraai en in-gehul en verder-geslaap. Zeg niet: eigen.

Zeg niet: zo vertrouwd. Zeg niet: ik slaap net zo goed als wanneer ik alleen slaap. Nee. Iets is alert. Al zijn de buiken voor het slapen gaan tegen elkaar. Al maken we er een sport van om gelijktijdig te ademen. Zelfde tijd. Niet zelfde lucht. Hij ademt lucht in die rond zijn neus is en ik adem lucht in die rond mijn neus is. Lucht uit één en hetzelfde vertrek - mijn slaapkamer - maar vanaf een verschillende plek.

Of misschien. Ademde hij dezelfde lucht in als ik enkele teugen eerder?

Zon achter wolken en boom onder grijze hemel. Boom on-verblind. Boom zichzelf. Geel zoals-het-is. On-schitterend. On-verguld. On-verlicht. Windvlagen. Vla gen. Massa blad. Dunnende boom. Het is de tijd van het jaar dat het zo is. Begin november. Zeven november. Een week nog? Een week nog en een paar dagen? Dat ik uit het raam kijk en dat de bladeren dan te tellen zijn?

Jaar in jaar uit deze esdoorn in mijn raam. Zweem groen in voorjaar. Vol groen in zomer. Nu dunnend. Dag boom. Ik zie weer wie je bent. Ik zie weer wat daar onder zit. Ik zie weer wat daar altijd blijft.

Hele dunne grijze wolkenflarden. Dunne grijze wolkenvormen. Dikke grijze wolken. Van alles. Zeilt. Vlaag wind door boom.

Vanmorgen in bed. Vrijen. En dan. Op een moment. Ik geloof dat ik ergens ben. Mijn hoofd ligt in de knik die zijn benen maken met zijn buik en ik omarm zijn been. Mijn hoofd ligt in het scharnier tussen zijn benen en zijn romp. Het geurt en ik rust uit. Mijn mond is niet meer rondom zijn geslacht, ik lig hier te rusten, hij laat mij liggen. Ik geloof dat ik mij ergens bevind. Mijn gezicht ligt in geuren en ik omarm zijn been. Zijn huid is zacht van vel en van het vet daaronder. Ik rust zo hier. Scharnier. Gebied van waaruit de mens is opgestaan. Scharnierpunt van dier tot mens waarin mijn hoofd zich bevindt. Hij laat mij liggen. Hij heeft geen haast om condoom te pakken en in mij te komen. Hij laat mij hier liggen en ik geloof dat ik ergens ben en uit mijn neus sijpelt snot vanwege de afgesloten keel zonet. Zijn geslacht tegen mijn keel deed snot loskomen en deed tranen ontspringen en dit hoofd met snot en tranen ligt hier in de holte die zijn benen vormen met de romp. Doe maar even niks, rust maar rustig zegt zijn lichaam. Mijn hoofd ligt en

mijn ene arm steekt tussen zijn benen en mijn andere arm ligt om zijn been. Ik geloof dat ik ergens ben.

Schemer alweer. De schemer valt vroeg in deze tijd van het jaar. Ook al vanwege. Klok teruggezet. Vorig weekend? Weekend daarvoor? Kraaien vliegen uit zicht. Boomblad beweegt. Wolken ijlen. Het wordt tijd om naar buiten te gaan. Trap af, deur uit. Bewegende stappende mens. Nú gaan. Voordat het donker is. Hij in eigen huis. Ik hier. Nu snel opschieten, naar buiten. IJlende grijze wolken. Gele bladermassa en donkere lijnen van takjes. Naar buiten nu.